

‘Als praten niet werkt, wat doe je dan?’

de brede *social work*-opleiding.

Doornbos: ‘Mede door bezuinigingen kwam creativiteit onder druk te staan. Vakken als drama en beeldende vorming hebben geen plek gekregen in het nieuwe curriculum. Maar dat is ook bewust zo gestuurd, want studenten zijn er dubbel over – je hebt er een hekel aan of je doet niets liever. Bovendien maakt een uur per week beeldende vorming nog geen creatieve sociaal werker. Leren om creatief kritisch te denken, draagt daaraan wel bij. Die benadering van creativiteit is breder en toegankelijk voor alle studenten.’

Ook Doornbos vertelt dat het niet gemakkelijk is om vanuit die verschillende opleidingen één curriculum te maken: ‘In de nieuwe opleiding is er bijvoorbeeld in vergelijking met de “oude” maatschappelijk-werk-opleiding minder aandacht voor het aanleren van methodieken; voor docenten die daarin les gaven, is dat wennen. Aan de andere kant vinden sommige docenten die eerder les gaven binnen sociaal-pedagogische hulpverlening het jammer dat een vak als drama niet meer wordt gegeven.’
‘Tegelijkertijd biedt een integrale opleiding juist meer kans

voor creativiteit in brede zin. Studenten werken in een *learning community* met zes tot tien medestudenten aan een taai, op de praktijk gebaseerd, vraagstuk waarop ze antwoord moeten geven. Als praten niet werkt, wat doe je dan? Ze gaan dan op zoek naar andere oplossingen voor problemen. Die zoektocht vraagt om lef, ondernemend vermogen en creativiteit.’

Hoe gaat het op andere hogescholen? Verschillende docenten beamen dat het moeilijk is om creativiteit als vaardigheid een vaste plek te geven in het curriculum. Een docent vraagt zich af hoe studenten leren om te werken met creatieve werkvormen als ze niet in de opleiding zelf ervaren wat voor effect dat heeft. Een vak als drama of beeldende vorming heeft volgens haar meer waarde voor sociaal werkers dan verondersteld wordt in de brede bachelor. Over één ding lijken alle docenten het eens: de wens is er om een curriculum te maken dat studenten opleidt tot reflectieve en creatieve professionals. Maar hoeveel keuzevrijheid er binnen dat curriculum nodig is, welke vakken studenten nu precies nodig hebben om hun creativiteit te ontwikkelen en hoe ze studenten het beste kunnen begeleiden, is nog niet duidelijk. Kortom: de werkelijkheid moet nog volgen.

Willeke Binnendijk is freelance *storyteller* binnen het sociaal domein.

KINDERWERKER TEGEN JONGERENOVERLAST

Het Haagse stadsdeel Loosduinen is geen wijk waar de vonken vanaf vliegen. Het verhaal van de ruim 45.000 bewoners is dat van een brede middenklasse met een goed inkomen. Maar vooral in het park Bokkefort, waar heel veel verschillende mensen komen om te spelen, te barbecueën, honden uit te laten en om, al dan niet tussen de struiken, een tukkie te doen, gaat het af en toe mis.

Kinderwerker Shailish Ramnath vertelt dat ongeveer zeven jaar geleden jongeren uit de omliggende buurt de andere bezoekers van het park intimideerden. Ook gooiden ze geregeld de ruiten in van het buurtcentrum, gelegen aan de rand van het park, en hebben ze er zelfs een brandbom naar binnen gegooid. Met moeite hebben de politie en het kinderwerk de overlast destijds weten terug te dringen.

Om te voorkomen dat er een nieuwe generatie overlastgevers zou opstaan, stelde Ramnath samen met de wijkagent een lijstje op van (jonge) kinderen (van 4 tot en met 12 jaar) die irritant en zorgelijk

gedrag vertoonden. Vervolgens hebben ze de ouders van die kinderen uitgenodigd voor een gesprek op het bureau. Niet om hen bestraffend toe te spreken – dat zij verdorie hun kinderen in toom dienen te houden – maar om hen te helpen hun kinderen weer op het juiste spoor te zetten. Dat kinderwerk het initiatief nam, was helemaal niet vanzelfsprekend. ‘Voor vergaderingen over de wijk kregen opbouw- en welzijnswerk altijd een uitnodiging, kinderwerk niet. Dus begon ik mezelf maar uit te nodigen. Zo van: ik ben Shailish, kinderwerker, en dit is wat ik doe. Omdat ik vrijwel alle kinderen in de buurt ken, begonnen partijen naar me te luisteren en me – en daarmee ook de kinderen en hun ouders – steeds meer te betrekken bij het meedenken over de wijk. Dat zij óók meedoen, is wat mij betreft doorslaggevend voor het succes van onze aanpak.’

En de vervelende jongeren van toen? ‘De meesten zijn goed terechtgekomen, hebben een huis, een baan en een gezin. Maar er zijn er helaas ook die een ander pad hebben gekozen.’ (JvD)